

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 183/2026-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej Advokátska kancelária Mikita s. r. o., 1. mája 11, Trenčín, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/11/2025 z 30. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/11/2025 z 30. apríla 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/11/2025 z 30. apríla 2025 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Trenčíne **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **1 184,04 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Co/11/2025 z 30. apríla 2025. Navrhla, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a priznal jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a pripojených listín vyplýva, že v konaní vedenom pred všeobecnými súdmi bola sťažovateľka žalovanou v spore o zaplatenie sumy 83,43 eur a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 70 eur. Žalobca sa domáhal zaplatenia náhradného,

resp. sankčného poplatku za údajne neoprávnené použitie spoplatnenej cestnej komunikácie v Maďarsku.

3. Podľa skutkových zistení všeobecných súdov bolo vozidlo sťažovateľky 17. augusta 2022 zaznamenané na spoplatnenom úseku cestnej komunikácie v Maďarsku. Sťažovateľka pred cestou zakúpila elektronickú diaľničnú známku (e-matricu) v kategórii D1. Žalobca tvrdil, že pre predmetné vozidlo mala byť zakúpená e-matrica kategórie D2, keďže vozidlo bolo v osvedčení o evidencii zaradené do kategórie N1G.

4. Obrana sťažovateľky v konaní pred všeobecnými súdmi spočívala v tom, že diaľničnú známku kupovala ako fyzická osoba na dovolenkovú cestu cez internetovú stránku, ktorej grafické a informačné nastavenie mohlo byť zavádzajúce. Poukazovala najmä na to, že pri kategórii D1 bolo zobrazené osobné vozidlo, zatiaľ čo pri kategórii D2 nákladné vozidlo, hoci jej vozidlo bolo z bežného pohľadu osobným vozidlom do 3,5 t. Tvrdila tiež, že prípadný nesprávny výber kategórie mal viesť nanajvýš k doplateniu rozdielu v cene, nie k uloženiu sankčného poplatku.

5. Okresný súd Trenčín (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 17. októbra 2024 žalobe vyhovel. Vychádzal zo záveru, že sťažovateľka bola povinná preveriť zaradenie vozidla podľa údajov v technickom preukaze a že maďarská právna úprava nepripúšťa ako liberačný dôvod nevedomosť alebo omyl pri výbere kategórie e-matrice. Podľa okresného súdu zákon neumožňoval ani dodatočnú úhradu rozdielu medzi cenou e-matrice kategórie D1 a D2.

6. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky napádaný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Stotožnil sa so skutkovými aj právnymi závermi okresného súdu a zdôraznil, že ide o verejnoprávnu povinnosť vyplývajúcu z maďarských právnych predpisov, ktorá má charakter sankčného poplatku za neoprávnené užívanie spoplatnenej cesty. Odvolací súd rovnako neakceptoval tvrdenie o spotrebiteľskom charaktere vzťahu, keďže povinnosť zaplatiť poplatok a sankčný poplatok je daná zákonom a nie je založená na zmluve. Zároveň zamietol návrh sťažovateľky na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), keďže daná právna otázka podľa jeho názoru nebola relevantná pre rozhodnutie vo veci samej a skutkové okolnosti nepreukázali existenciu spotrebiteľského vzťahu.

7. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 183/2026-12 z 25. marca 2026 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka namietala, že krajský súd sa s jej zásadnou argumentáciou vyrovnal formalisticky. Podľa jej názoru nebolo možné odmietnuť jej spotrebiteľské postavenie iba s poukazom na verejnoprávny základ uplatnenej pohľadávky. Zdôrazňovala, že otázka jej postavenia ako spotrebiteľky mala byť posudzovaná podľa povahy právneho vzťahu pri kúpe diaľničnej známky, a nie výlučne podľa následného sankčného mechanizmu upraveného maďarským právom.

9. Sťažovateľka poukazovala na okolnosti online kúpy e-matrice. Uvádzala, že známku kupoval jej manžel, ktorý neovláda maďarský jazyk, a pri výbere kategórie vychádzal z označenia a vyobrazenia jednotlivých kategórií na internetovej stránke predajcu. Namietala, že webové rozhranie nebolo podľa nej dostatočne intuitívne a že grafické označenie kategórií mohlo viesť

k výberu kategórie D1, keďže pri tejto kategórii bolo vyobrazené osobné vozidlo, zatiaľ čo pri kategórii D2 bolo vyobrazené nákladné vozidlo.

10. Podľa sťažovateľky sa odvolací súd mal vecne zaoberať tým, či má pri online kúpe e-matrice postavenie spotrebiteľky podľa práva Únie, predovšetkým podľa smernice 2011/83/EÚ o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES (ďalej len „smernica 2011/83/EÚ“), na ktorú výslovne odkazovala v návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru. Sťažovateľka zdôrazňovala, že predaj diaľničných známok zabezpečuje otvorená skupina predajcov a že podľa jej názoru ide pri kúpe e-matrice o právny úkon, ktorý nemal byť bez ďalšieho vylúčený z režimu spotrebiteľskej ochrany.

11. Sťažovateľka navrhovala, aby odvolací súd položil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku smerujúcu k výkladu pojmu spotrebiteľ podľa smernice 2011/83/EÚ pri kúpe e-matrice prostredníctvom webu www.ematrica.nemzetiutdij.hu na dovolenkovú cestu vozidlom do 3,5 t v osobnom vlastníctve. Namietala, že odmietnutím predložiť túto otázku krajský súd porušil jej právo na súdnu ochranu.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

12. Krajský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti v celom rozsahu poukázal na odôvodnenie svojho rozhodnutia a zotrval na záveroch v ňom prijatých. Uviedol, že v prejednávanej veci ide o verejnoprávnu povinnosť vyplývajúcu z maďarských právnych predpisov, ktorá má charakter sankčného poplatku za neoprávnené užívanie spoplatnenej cesty. Podľa krajského súdu nejde o spotrebiteľský vzťah, keďže povinnosť zaplatiť poplatok a sankčný poplatok je daná zákonom a nie je založená na zmluve.

13. Zúčastnená osoba vo vyjadrení uviedla, že spoločnosť Magyar Közút Nonprofit Zártkörűen Működő Részvénytársaság je od 1. januára 2026 právnym nástupcom spoločnosti Nemzeti Útdíjfizetési Szolgáltató Zrt. podľa maďarského nariadenia vlády č. 404/2025 (XII. 16). Vzniesla námietku nedostatku právomoci ústavného súdu a neprípustnosti ústavnej sťažnosti, pretože podľa jej názoru sťažovateľka nevyužila dovolanie ako účinný právny prostriedok nápravy.

14. Podľa zúčastnenej osoby mala byť otázka nepredloženia prejudiciálnej otázky predmetom dovolacieho prieskumu. Tvrdila, že v sústave všeobecných súdov by súdom s prípadnou povinnosťou obrátiť sa na Súdny dvor bol Najvyšší súd Slovenskej republiky, a nie odvolací súd. Poukazovala aj na rozhodovaciu prax, podľa ktorej môže byť nepreskúmanie právne významných hľadísk procesnou vadou v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a preto podľa nej bolo dovolanie procesne dostupné a účinné.

15. Sťažovateľka v replike uviedla, že krajský súd vo vyjadrení iba zopakoval záver z napadnutého rozsudku a vôbec sa nevyrovnal s podstatou ústavnej sťažnosti. Tou podľa nej nebolo popretie verejnoprávnej úpravy sankčného poplatku, ale otázka, či predaj e-matrice prostredníctvom internetového rozhrania a informácie poskytnuté spotrebiteľovi pred uzavretím transakcie môžu podliehať ochrane spotrebiteľa. Zdôraznila, že relevantná judikatúra Súdneho dvora nevylučuje

pôsobnosť spotrebiteľských smerníc len preto, že dodávateľ plní úlohu všeobecného záujmu alebo má verejnoprávne prvky.

16. Sťažovateľka vo svojom vyjadrení odmietla námietku zúčastnenej osoby, že ústavná sťažnosť je neprípustná pre nevyčerpanie dovolania. Poukázala na to, že jej námietky nesmerovali k procesnej vade konania podľa § 420 písm. f) CSP, ale k právnomu posúdeniu jej spotrebiteľského postavenia pri online kúpe e-matrice a k odmietnutiu návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky. Takáto námietka by svojou povahou zodpovedala skôr dovolaniu podľa § 421 CSP, ktorého prípustnosť je však v majetkových sporoch viazaná na hodnotu napadnutého plnenia. Keďže v tejto veci išlo o nízku peňažnú sumu, podľa sťažovateľky dovolanie nebolo zjavne dostupným a účinným prostriedkom nápravy.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania, vyjadrenia zúčastnenej osoby, repliky sťažovateľky a predložených listín je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

18. Ústavný súd najprv považoval za potrebné vyrovnať sa s námietkou zúčastnenej osoby o nedostatku právomoci a neprípustnosti ústavnej sťažnosti pre nevyčerpanie dovolania. Táto námietka nie je dôvodná. Ústavná sťažnosť bola prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu a ani po prijatí veci ústavný súd nezistil existenciu takej neodstrániteľnej prekážky konania, ktorá by bránila meritórnemu prieskumu.

19. Zúčastnená osoba namieta neprípustnosť ústavnej sťažnosti z dôvodu nevyčerpania dovolania podľa § 420 CSP, ktoré podľa jej názoru predstavovalo účinný právny prostriedok nápravy bez ohľadu na hodnotu sporu. Ústavný súd sa s týmto záverom nestotožňuje. Podstata ústavnej sťažnosti nespočíva v uplatnení niektorej zo zmätočnosťných väd konania v ich klasickej procesnej podobe, ale v tvrdenom ústavne neakceptovateľnom vyhodnotení pôsobnosti spotrebiteľského práva Únie a v odmietnutí návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru. Za týchto okolností nemožno dovolanie podľa § 420 CSP považovať za zjavne prípustný a účinný prostriedok nápravy, ktorého nevyčerpanie by bránilo meritórnemu prerokovaniu ústavnej sťažnosti. Ústavný súd preto pristúpil k preskúmaniu veci z hľadiska čl. 46 ods. 1 ústavy.

20. V prejednávanej veci nie je úlohou ústavného súdu nahradiť všeobecný súd pri výklade maďarského práva ani pri posúdení, či sťažovateľke v konečnom dôsledku vznikla povinnosť zaplatiť sankčný poplatok. Ústavný súd posudzuje, či odvolací súd ústavne udržateľným spôsobom preskúmal podstatnú námietku sťažovateľky, podľa ktorej samotný online predaj e-matrice a informačné nastavenie internetového predajného rozhrania mohli podliehať pravidlám spotrebiteľského práva Únie, aj keby následok použitia nesprávnej kategórie e-matrice bol upravený verejnoprávnymi predpismi.

21. Napadnutý rozsudok je založený na východisku, že žalobou uplatnená pohľadávka má verejnoprávny základ, pretože vznikla na základe maďarských právnych predpisov upravujúcich používanie spoplatnených ciest a sankčný poplatok. Toto východisko samo osebe nemusí byť

neudržateľné. Ústavný problém však spočíva v tom, že odvolací súd z neho bez ďalšieho vyvodil vylúčenie spotrebiteľskej ochrany vo vzťahu k celej transakcii vrátane predzmluvnej informačnej fázy a online predaja e-matrice.

22. Takýto záver je predčasný. Verejnoprávna povaha úpravy diaľničných poplatkov a sankcie za nesprávne použitie spoplatnenej komunikácie sama osebe nevylučuje, že samostatná fáza online predaja e-matrice môže podliehať požiadavkám spotrebiteľského práva Únie. Inak povedané, treba rozlišovať medzi zákonným sankčným následkom na jednej strane a spôsobom, akým bola spotrebiteľovi služba ponúknutá a predaná na strane druhej. Ak sťažovateľka namietala, že k výberu nesprávnej kategórie ju mohli viesť informácie alebo grafické rozhranie predajcu, súd nemohol túto námietku odmietnuť iba poukazom na verejnoprávny základ sankčného poplatku. Mal posúdiť, či v tejto konkrétnej fáze išlo o konanie smerujúce k predaju služby fyzickej osobe konajúcej mimo rámca jej podnikania alebo povolenia.

23. Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica 93/13/EHS“) definuje spotrebiteľa ako fyzickú osobu konajúcu mimo rámca obchodov, podnikania alebo povolenia a predajcu alebo dodávateľa ako fyzickú alebo právnickú osobu konajúcu v súvislosti so svojou obchodnou, podnikateľskou alebo profesijnou činnosťou bez ohľadu na verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. Súdny dvor v rozhodnutí Karel de Grote (rozsudok zo 17. 5. 2018, C-147/16, ECLI:EU:C:2018:320) zdôraznil, že súd musí v rámci účinnej ochrany spotrebiteľa skúmať, či zmluva patrí do pôsobnosti smernice 93/13/EHS; verejné financovanie alebo plnenie úloh všeobecného záujmu samo osebe nevylučuje kvalifikáciu subjektu ako predajcu alebo dodávateľa.

24. Rovnako smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu (ďalej len „smernica 2005/29/ES“) má veľmi širokú vecnú aj osobnú pôsobnosť. V rozhodnutí BKK Mobil Oil (rozsudok z 3. 10. 2013, C-59/12, ECLI:EU:C:2013:634) Súdny dvor vyslovil, že do jej osobnej pôsobnosti patrí aj verejnoprávny subjekt poverený úlohou všeobecného záujmu. Uvedený záver je významný práve preto, že smernica 2005/29/ES sa vzťahuje na obchodné praktiky pred, počas a po uskutočnení obchodnej transakcie, pokiaľ sú priamo spojené s podporou, predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom.

25. Smernica 2011/83/EÚ pri zmluvách uzatvorených na diaľku vyžaduje, aby obchodník poskytol informácie jasným a zrozumiteľným spôsobom a aby pri elektronickom uzatváraní zmluvy upozornil spotrebiteľa jednoznačne, dôrazne a bezprostredne pred podaním objednávky na hlavné vlastnosti služby a celkovú cenu. Tieto ustanovenia nepotvrdzujú automaticky dôvodnosť obrany sťažovateľky, ale vyžadovali, aby odvolací súd jej argumentáciu vecne preskúmal a nevylúčil ju iba odkazom na verejnoprávny základ následnej sankcie.

26. Ústavný súd si všíma, že sám odvolací súd v napadnutom rozsudku reprodukoval skutkové okolnosti, ktoré robili argumentáciu sťažovateľky relevantnou. Zo snímky obrazovky webu systému predaja diaľničnej známky vyplývalo, že pri kategórii D1 bolo vyobrazené osobné motorové vozidlo a pri kategórii D2 nákladné vozidlo. Odvolací súd zároveň uviedol, že pri kategóriách bolo dostupné informačné pole, na ktoré bolo možné kliknúť, a že stránka obsahovala špecifikáciu kategórie D2 aj pre vozidlá N1 do 3,5 t. To však samo osebe neodpovedá na otázku, či priemerný

spotrebiteľ pri cezhraničnom online nákupe dostal informáciu jasne, zrozumiteľne, dôrazne a bez zavádzajúceho vizuálneho kontextu.

27. Inak povedané, odvolací súd mal rozlíšiť medzi dvoma otázkami: po prvé, či maďarské verejné právo stanovuje povinnosť mať správnu kategóriu e-matrice a sankciu za jej nesprávny výber; po druhé, či proces online predaja e-matrice a predzmluvné informovanie sťažovateľky mohli byť z pohľadu práva Únie nekalé alebo zavádzajúce a či táto okolnosť mohla mať vplyv na uplatnenie sankčného nároku. Napadnutý rozsudok sa uspokojil s odpoveďou na prvú otázku a druhú otázku fakticky nepreskúmal.

28. Nemožno preto akceptovať záver, že otázka spotrebiteľského charakteru vzťahu nebola relevantná iba preto, že uplatnený nárok bol označený ako náhradný alebo sankčný poplatok. Pokiaľ sťažovateľka tvrdila, že bola k výberu nesprávnej kategórie vedená nedostatočným alebo zavádzajúcim online rozhraním predajcu, išlo o námietku smerujúcu k predpokladom spravodlivého uplatnenia následku, ktorý žalobca voči nej vymáhal. Taká námietka si vyžadovala ústavne konformnú odpoveď.

29. Ústavný súd zdôrazňuje, že týmto nálezom nevyslovuje, že sťažovateľka mala byť vo veci samej bez ďalšieho úspešná. Nevyslovuje ani to, že akýkoľvek predaj diaľničnej známky je vždy a v celom rozsahu spotrebiteľským sporom v zmysle vnútroštátnej procesnej kvalifikácie. Vyslovuje však, že odvolací súd nemohol bez podrobnejšieho preskúmania a bez riadneho odôvodnenia vylúčiť použiteľnosť spotrebiteľského práva Únie na tú časť skutkového deja, ktorá sa týkala online predaja e-matrice a predzmluvného informovania spotrebiteľa.

30. S tým súvisí aj otázka prejudiciálneho konania. Konanie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je založené na delbe úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom. Je vecou vnútroštátneho súdu posúdiť nevyhnutnosť výkladu práva Únie a relevantnosť otázky. Ak však účastník konania nastolí konkrétnu, pre výsledok sporu potenciálne významnú otázku výkladu práva Únie, súd sa musí s návrhom na jej predloženie vyrovnáť spôsobom zodpovedajúcim kritériám vyplývajúcim z judikatúry Súdneho dvora.

31. Vnútroštátny súd rozhodujúci v poslednom stupni nemusí predložiť prejudiciálnu otázku najmä vtedy, ak otázka výkladu práva Únie nie je pre rozhodnutie veci relevantná, ak už bola predmetná otázka vyložená Súdnym dvorom alebo ak je správny výklad práva Únie taký zřejmý, že neponecháva priestor na rozumné pochybnosti. Ak však účastník konania predloženie prejudiciálnej otázky výslovne navrhne, súd sa musí s týmto návrhom vysporiadať a zrozumiteľne vysvetliť, prečo nepovažuje výklad práva Únie za potrebný pre rozhodnutie veci.

32. V prejednávanej veci krajský súd zamietol návrh sťažovateľky na predloženie prejudiciálnej otázky preto, že podľa jeho názoru nešlo o spotrebiteľský vzťah, ale o zákonnú povinnosť vyplývajúcu z maďarského práva. Takéto odôvodnenie však nepostačuje. Sťažovateľka totiž práve namietala, že aj keď sankčný poplatok vyplýva zo zákona, samotná online kúpa e-matrice mohla mať spotrebiteľskú povahu. Krajský súd preto nemohol odmietnuť prejudiciálnu otázku iba tým istým záverom, ktorý mal byť predmetom posúdenia. Mal vysvetliť, prečo verejnoprávny základ sankcie podľa jeho názoru vylučuje použitie spotrebiteľského práva Únie aj na fázu online predaja diaľničnej známky a na informácie poskytnuté spotrebiteľovi pred jej kúpou.

33. Odvolací súd sa nevyrovnal s tým, že rozhodnutia Súdneho dvora vo veciach BKK Mobil Oil a Karel de Grote naznačujú široký výklad osobnej pôsobnosti spotrebiteľských smerníc aj vo vzťahu k subjektom povereným úlohami všeobecného záujmu alebo subjektom s verejnoprávnymi prvkami. Zároveň neidentifikoval žiadne rozhodnutie Súdneho dvora, ktoré by jednoznačne riešilo skutkovo porovnateľnú situáciu online predaja elektronickej diaľničnej známky fyzickej osobe na súkromnú cestu pri následnom uplatnení sankčného poplatku za nesprávne zvolenú kategóriu.

34. Za týchto okolností odvolací súd nemohol ústavne akceptovateľne uzavrieť, že prejudiciálna otázka nie je relevantná, bez toho, aby najprv rozlíšil verejnoprávny režim sankcie od spotrebiteľsko-právnych požiadaviek na predajný proces. Ak bol toho názoru, že výklad práva Únie je natoľko jednoznačný, že o ňom nevznikajú rozumné pochybnosti, mal tento záver presvedčivo vysvetliť. Ak zastával názor, že daná otázka už bola vyriešená judikatúrou Súdneho dvora, mal označiť rozhodnutia, ktoré pokrývajú podstatné aspekty veci. Ak tieto predpoklady splnené neboli, mal vec predložiť Súdnemu dvoru.

35. Ústavný súd preto uzatvára, že odvolací súd sa s podstatnou argumentáciou sťažovateľky nevyrovnal ústavne udržateľným spôsobom. Jeho odôvodnenie je s ohľadom na už uvedené právne závery ústavného súdu v rozhodujúcej časti predčasné a formalistické. Vylúčenie spotrebiteľskej ochrany oprel len o verejnoprávny základ uplatnenej sankčnej pohľadávky, no neposúdil samostatne právnu povahu online predaja e-matrice, informačné nastavenie predajného rozhrania a možné dôsledky prípadnej nekalej alebo zavádzajúcej obchodnej praktiky. Tým krajský súd porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

36. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu). V ďalšom konaní bude krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu. Bude povinný opätovne posúdiť, či a v akom rozsahu sa na online predaj e-matrice a predzmluvné informovanie sťažovateľky vzťahujú pravidlá spotrebiteľského práva Únie, najmä z hľadiska jasnosti, zrozumiteľnosti a nezavádzajúceho charakteru informácií o kategóriách D1 a D2. Zároveň sa preskúmateľne vyrovná s otázkou, či je potrebné predložiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku.

37. Ústavný súd osobitne dodáva, že krajský súd nie je viazaný formuláciou prejudiciálnej otázky navrhnutou sťažovateľkou. Ak dospeje k záveru, že výklad práva Únie je potrebný, je jeho úlohou formulovať otázku tak, aby zodpovedala skutkovým a právnym okolnostiam veci. Za jadro možnej otázky možno považovať výklad, či sa smernica 2005/29/ES, prípadne smernica 2011/83/EÚ alebo smernica 93/13/EHS vzťahujú na online predaj elektronickeho oprávnenia na užívanie spoplatnenej cestnej siete fyzickej osobe konajúcej mimo rámca podnikania, ak poskytovateľ alebo oprávnený subjekt plní úlohu všeobecného záujmu a následok nesprávne zvolenej kategórie je upravený verejnoprávnymi predpismi členského štátu.

V.

Trovy konania

38. V súlade s § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal ústavný súd podľa výsledku konania sťažovateľke nárok na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia

(bod 3 výroku tohto nálezu).

39. Pri výpočte náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 predstavuje v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky sumu 371 eur a náhrada hotových výdavkov za každý úkon právnej služby podľa § 16 ods. 3 predstavuje sumu 14,84 eur. Základná sadzba tarifnej odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2026 predstavuje v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky sumu 396,50 eur a náhrada hotových výdavkov za každý úkon právnej služby podľa § 16 ods. 3 predstavuje sumu 15,86 eur. Trovy konania sťažovateľky pozostávajú z tarifnej odmeny právneho zástupcu sťažovateľky za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu), ktoré boli uskutočnené v roku 2025, spolu vo výške 742,00 eur (2 x 371,00 eur), za jeden úkon právnej služby (replika sťažovateľky) uskutočnený v roku 2026 vo výške 396,50 eur a z nároku na náhradu hotových výdavkov právneho zástupcu v sume 45,54 eur (2 x 14,84 eur a 1 x 15,86). Sťažovateľke tak bola priznaná náhrada trov konania spolu vo výške 1 184,04 eur.

40. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu